

Sygn. akt II PK 341/16

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku B.D.
przeciwko Urzędowi Gminy w M.
o przywrócenie do pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 listopada 2017 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego w J.
z dnia 14 lipca 2016 r., sygn. akt VII Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 240 zł
(dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 lipca 2016 r., VII Pa (...), Sąd Okręgowy w J.G. w sprawie z powództwa B.D. przeciwko Urzędowi Gminy w M. o przywrócenie do pracy oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Rejonowego w J. z dnia 2 marca 2016 r., IV P (...), w którym Sąd oddalił powództwo.

Sąd drugiej instancji podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy, uzupełniając je jedynie o ustalenie, że powódka w dacie wręczenia jej wypowiedzenia umowy o pracę była zatrudniona na stanowisku podinspektora ds. obsługi wójta.

Powódka B.D. była zatrudniona w Urzędzie Gminy w M. od dnia 28 lipca

2000 r., ostatnio na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony na stanowisku podinspektora ds. obsługi wójta. W ramach powierzonych jej obowiązków zajmowała się sprawami kancelaryjnymi, przyjmowaniem podań, korespondencji oraz wysyłaniem korespondencji, przyjmowaniem interesantów, umawianiem wizyt mieszkańców z wójtem.

Zarządzeniem nr (...) Wójta Gminy M. z dnia 28 maja 2015 r. nadano Urzędowi Gminy M. nowy regulamin organizacyjny, który przewidywał likwidację m.in. stanowiska podinspektora ds. kancelaryjnych i jednocześnie utworzenie stanowiska asystenta wójta, do którego obowiązków należało: prowadzenie bieżących spraw wójta, prowadzenie jego kalendarza, spotkań, umawianie spotkań z wójtem. Nowy regulamin przewidywał także likwidację stanowiska Zastępcy Wójta oraz powołanie Biura Obsługi Interesanta. Zarządzenie weszło w życie z dniem jego wydania.

Pismem z dnia 29 maja 2015 r. Urząd Gminy w M. rozwiązał z B.D. umowę o pracę z zachowaniem 3 - miesięcznego okresu wypowiedzenia, który upływał w dniu 31 sierpnia 2015 r. Jako przyczynę uzasadniającą rozwiązanie umowy o pracę wskazano zmianę struktury organizacyjnej Urzędu Gminy w M. spowodowaną trudną sytuacją ekonomiczną, wskutek której zostaje zlikwidowane jej stanowisko pracy.

B. D. otrzymała to pismo w dniu 29 maja 2015 r. W dniu 3 czerwca 2015 r. Zarządzenie nr (...) Wójta Gminy M. zostało opublikowane na stronie BIP Urzędu Gminy w M..

Po rozwiązaniu stosunku pracy z B.D. zadania z zakresu obsługi interesantów zostały przydzielone pracownikowi ds. oświaty i wychowania z Referatu Organizacyjno - Społecznego, któremu zostało powierzone prowadzenie Biura Obsługi Interesanta. Cała korespondencja przechodzi przez Biuro Obsługi Interesanta, gdzie rozdziela jest na poszczególne referaty. Obecnie na stanowisku asystenta wójta nie jest zatrudniona żadna osoba. Wójt korzysta z pomocy stażystki z Powiatowego Urzędu Pracy.

Sąd odwoławczy wskazał na wstępie swoich rozważań prawnych, że wprowadzony zarządzeniem nr (...) r. z dnia 28 maja 2015 r. nowy regulamin organizacyjny nie przewidywał w Urzędzie Gminy M. stanowiska podinspektora ds.

obsługi wójta, czyli stanowiska zajmowanego dotychczas przez powódkę. Zgodnie bowiem z pismem z dnia 1 października 2013 r. powódka była zatrudniona na stanowisku podinspektora ds. obsługi wójta. Pracodawca wręczył jej uprzednio wypowiedzenie umowy o pracę w dniu 3 lutego 2014 r., jednak Sąd Okręgowy w J. wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2015 r. przywrócił powódkę do pracy u strony pozwanej w Urzędzie Gminy w M. na poprzednich warunkach. Po tym wyroku powierzono powódce od dnia 16 kwietnia 2015 r. na okres 2 miesięcy wykonywanie pracy w Referacie Gospodarki Komunalnej, Ochrony Środowiska i Rolnictwa.

Z ustaleń przytoczonych powyżej Sąd odwoławczy wyprowadził wniosek, że warunki pracy powódki, w tym zajmowane przez nią stanowisko, nie uległo zmianie. Pracodawca powierzył powódce tylko czasowe wykonywanie innych obowiązków, do czego był uprawniony na podstawie art. 42 § 4 k.p. Regulamin organizacyjny z dnia 28 maja 2015 r. zlikwidował stanowisko podinspektora ds. obsługi wójta i utworzył stanowisko asystenta wójta, dla którego przewidziane były znacznie wyższe wymogi, których powódka nie spełniała, mianowicie dla stanowiska asystenta wójta wymagana było minimalne wykształcenie wyższe administracyjne lub prawnicze (pożądane wyższe administracyjne II-go stopnia lub prawnicze), gdy tymczasem powódka posiadała wykształcenie średnie-ekonomiczne. Reasumując, Sąd drugiej instancji uznał, że doszło do likwidacji stanowiska pracy powódki w wyniku zmian organizacyjnych mających miejsce u pozwanego pracodawcy.

W ocenie Sądu Okręgowego na uwzględnienie nie zasługiwał również zarzut powódki dotyczący braku wprowadzenia nowego regulaminu organizacyjnego w dacie wręczenia powódce oraz pozostałym 7 pracownikom wypowiedzeń. Powódka nie przedstawiła w toku postępowania żadnego dowodu, który podważyłby datę podpisania i wejścia w życie tego aktu prawnego. Sam fakt publikacji Regulaminu na stronach Biuletynu Informacji Publicznej w dniu 2 czerwca 2015 r. pozostawał bez znaczenia dla jego obowiązywania oraz skuteczności wypowiedzenia powódce umowy o pracę. Istotne dla oceny istnienia przyczyny rozwiązania stosunku pracy jest, że Regulamin ten faktycznie został wprowadzony i zawierał zmiany, skutkujące likwidacją stanowiska pracy m.in. powódki. Sąd odwoławczy zwrócił przy tym uwagę, że fakt przeprowadzenia kilku zwolnień w tym samym czasie świadczył o tym, że intencją pracodawcy w ramach wprowadzonych zmian organizacyjnych

była faktycznie potrzeba oszczędności a nie utrudnianie realizacji wyroku przywracającego powódkę do pracy.

Sąd drugiej instancji zauważył także, że podział obowiązków dotychczas wykonywanych przez powódkę pomiędzy innych pracowników, jeżeli w efekcie prowadził do zmniejszenia stanu zatrudnienia i likwidacji jej stanowiska pracy także nie może świadczyć o pozorności przyczyny wypowiedzenia. Również fakt zatrudnienia stażystów z Powiatowego Urzędu Pracy dowodzi zdaniem Sądu, że celem działania pracodawcy było poczynienie oszczędności, skoro koszty takiego zatrudnienia w znacznej części pokrywa urząd pracy.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego zaskarżyła w całości skargą kasacyjną powódka. Skargę oparto na zarzucie naruszenia przepisów prawa materialnego i procesowego.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparto na przyczynach przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Wskazano, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące kwestii, jak należy wyklądać pojęcie nieodległego czasu pomiędzy aktem wypowiedzenia pracownikowi umowy o pracę a zaistnieniem faktycznej likwidacji stanowiska pracy zajmowanego przez tego pracownika oraz czy sam fakt zmiany struktury organizacyjnej, w której po zmianach nie ma już stanowiska zajmowanego przez zwolnionego pracownika, stanowi faktyczną likwidację tego stanowiska pracy, jeśli dotychczasowe obowiązki zwolnionego pracownika są nadal wykonywane, ale przez osoby stażystów, które zatrudnił pracodawca w ramach poczynienia oszczędności na kosztach pracy.

Ponadto skarżący wskazał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na fakt, że pełnomocnik procesowy strony pozwanej do odpowiedzi na pozew dołączył pełnomocnictwo procesowe ogólne, które zostało czasowo ograniczone do dnia 31 grudnia 2015 r. Po tym dniu pełnomocnik strony pozwanej, ani strona pozwana nie przedłożyli nowego pełnomocnictwa procesowego. Braku takiego pełnomocnictwa procesowego nie dostrzegł też Sąd pierwszej instancji, który przeprowadził między innymi rozprawy w dniach 20 stycznia 2016 r. i 2 marca 2016 r. i na tej ostatniej rozprawie wydał wyrok. Brak ważnego pełnomocnictwa procesowego pełnomocnika strony pozwanej dostrzegł

dopiero Sąd drugiej instancji i na rozprawie w dniu 17 czerwca 2016 r. zobowiązał tego pełnomocnika do przedłożenia aktualnego pełnomocnictwa udzielonego adwokatowi B. L. . Odpis takiego pełnomocnictwa procesowego pełnomocnik strony pozwanej przedłożył sądowi przy piśmie z dnia 17 czerwca 2016 r. Z treści tego pełnomocnictwa wynika, że udzielone zostało ono w dniu 5 stycznia 2016 r. Brak pełnomocnictwa procesowego w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji stanowiło naruszenie art. 89 § 1 k.p.c., prowadzące do nieważności postępowania na podstawie art. 379 pkt 2 k.p.c., a tym samym koniecznością jego zniesienia poczynawszy od dnia 1 stycznia 2016 r., o czym nie orzekł Sąd drugiej instancji oddalając apelację od wyroku Sądu pierwszej instancji.

Pozwany w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o:

1. wydanie postanowienia odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej powódki do rozpoznania,
2. oddalenie skargi kasacyjnej powódki - w przypadku przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
3. zasądzenie od powódki na rzecz strony pozwanej kosztów postępowania kasacyjnego, w tym kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna powódki nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie (1) występuje istotne zagadnienie prawne, (2) istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, (3) zachodzi nieważność postępowania lub (4) skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do

rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) oraz tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanek przyjęcia skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 lub 4 k.p.c.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. W świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego dotyczącego przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne polega na sformułowaniu samego zagadnienia wraz ze wskazaniem konkretnego przepisu prawa, na tle którego to zagadnienie występuje oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, LEX nr 1102817). Analogicznie należy traktować wymogi konstrukcyjne samego zagadnienia prawnego, formułowanego w ramach przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. oraz jego związek ze sprawą i skargą kasacyjną, która miałaby zostać rozpoznana przez Sąd Najwyższy. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01, LEX nr 52571), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 15 października 2002 r., III CZP 66/02, LEX nr 57240; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02, LEX nr 77033 i z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08, LEX nr 478179) i pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą, co oznacza, że sformułowane zagadnienie prawne musi mieć wpływ na

rozstrzygnięcie danej sprawy (postanowienia Sądu Najwyższego z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, LEX nr 864002; z 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, LEX nr 560504), a w końcu, dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (poważne) wątpliwości.

Nie ulega wątpliwości, że zagadnienie prawne, aby stanowić podstawę do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania musi być tak sformułowane, aby jego rozstrzygnięcie miało wpływ na wynik konkretnej sprawy, w której zagadnienie zostało przedstawione. W odniesieniu jednak do zagadnienia sformułowanego w skardze kasacyjnej nie można jednak uznać, aby miało ono wpływ na rozstrzygnięcie przedmiotowej sprawy. Rozstrzygnięcie jaki okres czasu jest „nieodległym czasem” pomiędzy wypowiedzeniem stosunku pracy, a przeprowadzeniem zmian organizacyjnych, te wypowiedzenie uzasadniających nie ma znaczenia dla tej sprawy, bowiem Sądy ponad wszelką wątpliwość wykazały, że likwidacja stanowiska pracy powódki nastąpiła w nieodległym czasie przed lub też po wypowiedzeniu jej stosunku pracy, bowiem wypowiedzenie stosunku pracy powódka otrzymała w dniu 29 maja 2015 r., zaś regulamin organizacyjny przewidujący nową strukturę urzędu gminy został wydany w dniu 28 maja 2015 r., zaś opublikowany w dniu 3 czerwca 2015 r., zatem nawet przyjmując datę publikacji regulaminu, nie można uznać, że nastąpiło to 8 miesięcy po wypowiedzeniu powódce umowy o pracę.

Godzi się przy tym zauważyć, że istotne jest kiedy pracodawca faktycznie zlikwidował stanowisko pracy powódki, a nie to kiedy zakończył wprowadzać wszystkie zmiany przewidziane w nowym regulaminie organizacyjnym. Sam fakt rozdzielania zadań powódki pomiędzy innych pracowników nie świadczy przy tym o pozorności likwidacji stanowiska pracy, bowiem celem reorganizacji było uzyskanie oszczędności w pracy urzędu, a zatem zmniejszenie zatrudnienia i rozdzielanie zadań pomiędzy mniejszą liczbę pozostałych pracowników, czy też korzystanie ze stażystów pozyskanych przez Urząd Pracy jak najbardziej ten cel realizowało.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie

podlegającymi różnej wykładni (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepubl.; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepubl.). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Sąd Najwyższy ocenił, że skarga kasacyjna strony powodowej nie jest oczywiście uzasadniona. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym strona skarżąca nie może w skardze kasacyjnej podnieść skutecznie zarzutu nieważności postępowania z powodu niewłaściwego umocowania pełnomocnika strony przeciwnej. Przewidziany bowiem w art. 379 pkt 2 k.p.c. wymóg należytego umocowania pełnomocnika procesowego pod rygorem nieważności postępowania ustanowiony został w interesie tej strony, która z pełnomocnika tego korzysta. Tylko też ta strona może powołać się na nieważność postępowania z powodu nieprawidłowego udzielenia pełnomocnictwa, oraz tylko na korzyść tej strony przyczyna nieważności postępowania z powodu nienależytego umocowania jej pełnomocnika podlega rozważeniu z urzędu przez sąd drugiej instancji (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 10 lutego 2011 r., IV CSK 263/10, LEX nr 785887; wyrok Sądu Najwyższego z 1 czerwca 2011 r., II CNP 78/10, LEX nr 1314381; wyrok Sądu Najwyższego z 13 maja 2011 r., V CSK 361/10, LEX nr 1001340).

Należy również zauważyć, że w judykaturze i doktrynie przyjmuje się, że samo udzielenie pełnomocnictwa nie jest równoznaczne z jego pisemnym udokumentowaniem. Pojęcie „pełnomocnictwa”, z jednej bowiem strony, oznacza pochodzące od mocodawcy umocowanie pełnomocnika do działania w imieniu mocodawcy, z drugiej zaś - dokument stwierdzający to umocowanie. Udzielenie pełnomocnictwa (rozumianego jako umocowanie) może nastąpić w dowolnej formie, ustnej lub pisemnej. Wymogiem skuteczności aktu udzielenia pełnomocnictwa i w konsekwencji podejmowania czynności procesowych przez pełnomocnika w imieniu mocodawcy jest wykazanie przed sądem tego umocowania odpowiednim dokumentem. W myśl art. 89 § 1 k.p.c., pełnomocnik obowiązany jest przy pierwszej czynności procesowej dołączyć do akt sprawy pełnomocnictwo (rozumiane jako dokument potwierdzający umocowanie) z podpisem mocodawcy lub wierzytelny odpis pełnomocnictwa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CZ 8/06, OSP 2006 nr 12, poz. 141; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., I PK 124/06, Monitor Prawa Pracy 2007 nr 5, s. 256 i orzeczenia tam powołane). W rezultacie przyjmuje się, że dokument pełnomocnictwa i jego wydanie nie mają znaczenia konstytutywnego, gdyż taki charakter posiada samo udzielenie umocowania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2008 r., II PK 235/07, OSNP 2009 nr 15-16, poz. 198, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 sierpnia 2008 r., II UK 75/08, LEX nr 785529, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 września 2011 r., I UK 78/11, LEX nr 1084699). Dokument pełnomocnictwa jest jednakże niezbędnym dowodem potwierdzającym istnienie umocowania pełnomocnika do działania w imieniu strony. Dowód ten nie podlega zastąpieniu żadnym innym środkiem dowodowym, gdyż wobec sądu i strony przeciwnej za pełnomocnika działającego z właściwym umocowaniem może uchodzić tylko osoba, która wykazała swe umocowanie odpowiednim dokumentem pełnomocnictwa (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2003 r., III CZP 54/03, Prokuratura i Prawo 2004 nr 4, s. 33 oraz z dnia 23 marca 2006 r., II CZ 11/06, LEX nr 196611). Nie budzi wątpliwości, że brak należytego umocowania pełnomocnika strony w rozumieniu art. 379 pkt 2 k.p.c. dotyczy sytuacji, gdy w tym charakterze występowała osoba, która mogła być pełnomocnikiem, lecz nie została umocowana do działania w

imieniu strony, bądź istniały braki w udzieleniu pełnomocnictwa (a nie w samym wydaniu dokumentu potwierdzającego umocowanie), między innymi, przez organ powołany do reprezentowania w procesie strony będącej osobą prawną (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 lutego 2001 r., I PKN 266/00, OSNAPiUS 2002 nr 22, poz. 544) oraz sytuacji, gdy w charakterze pełnomocnika występowała osoba, która w ogóle pełnomocnikiem być nie mogła (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2001 r., I PKN 586/00, OSNP 2003 nr 14, poz. 335; uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 28 lipca 2004 r., III CZP 32/04, OSNC 2006 nr 1, poz. 2). Stwierdziwszy, że pełnomocnik strony jest nienależycie umocowany, sąd powinien wezwać stronę do potwierdzenia czynności procesowych dokonanych przez niego, wyznaczając jej termin, a w razie jego bezskutecznego upływu, ocenić brak umocowania pełnomocnika stosownie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego. Pogląd taki jest ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 20 grudnia 1968 r., III CZP 93/68). Uzasadnione zatem jest stwierdzenie, że brak formalny pisma procesowego w postaci nienależytego umocowania pełnomocnika może być usunięty potwierdzeniem strony dokonanych przez niego czynności. W tym celu sąd powinien wyznaczyć stronie odpowiedni termin. W realiach przedmiotowej sprawy Sąd drugiej instancji postąpił w opisany wyżej sposób i wyznaczył pełnomocnikowi termin do wykazania umocowania, co też ten uczynił przedstawiając pełnomocnictwo udzielone w dniu 5 stycznia 2016 r.

Kwestia braku umocowania pełnomocnika w okresie pomiędzy 1 a 5 stycznia 2016 r. pozostaje bez znaczenia dla niniejszego postępowania, bowiem skarżący nie wskazywał, aby pełnomocnik pozwanej dokonywał w tym czasie jakichkolwiek czynności procesowych za stronę. Ponadto, fakt udzielenia później kolejnego pełnomocnictwa temu samemu pełnomocnikowi procesowemu świadczy o tym, że wolą strony pozwanej było dalsze umocowanie dotychczasowego pełnomocnika do reprezentowania strony w postępowaniach przed sądami powszechnymi.

Reasumując wskazać należy, że skarga kasacyjna powódki nie okazała się oczywiście zasadna.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.

Rozstrzygnięcie w punkcie drugim ma swoje oparcie w § 10 ust. 4 pkt 2 w

związku z § 9 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800).

as